

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 16 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku, w sprawie z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec D. R. oraz sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec T. R., pozbawił uczestnika postępowania D. R. (Pesel (...)) na okres dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia; zasądził od uczestnika postępowania D. R. na rzecz wnioskodawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 100,00zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania; ściągnął od uczestnika postępowania D. R. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Płocku 1.689,86 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Ponadto Sąd I instancji pozbawił uczestnika postępowania T. R. (Pesel (...)) na okres dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia; zasądził od uczestnika postępowania T. R. na rzecz wnioskodawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 100,00zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazał ściągnąć od uczestnika postępowania T. R. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Płocku 1.689,86 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Przedmiotowe orzeczenie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych: wnioskiem z dnia 23 sierpnia 2013 roku wierzyciel (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wniósł o orzeczenie w stosunku do D. R. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub w stowarzyszeniu na okres 10 lat. W uzasadnieniu wniosku wierzyciel wskazał, że D. R. jest współniczką, która sprawowała i na dzień wniesienia wniosku sprawuje zarząd w (...) spółce jawnej z siedzibą w M.. Wnioskodawca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej sprzedał spółce (...) spółce jawnej z siedzibą w M. towary za łączną kwotę 49 539,00 zł. Egzekucja prowadzona przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Z kolei wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został oddalony z uwagi na brak majątku dłużnika na koszty postępowania upadłościowego. Zaznaczył, iż uczestniczka D. R. działając wspólnie z pozostałymi współnikami spółki, mając świadomość niewypłacalności swojej spółki udaremnił zaspokojenie wierzycieli zbywając na rzecz M. R. będące ich własnością nieruchomości i ruchomości. Tym samym uczestniczka w sposób zawiniony zaniechała złożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości, czym doprowadziła do pokrzywdzenia wierzyciela. Dalsze prowadzenie działalności gospodarczej stwarza zagrożenie dla obrotu gospodarczego, prowadząc do powstania szkód u innych przedsiębiorców. W odpowiedzi na wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej D. R. wniosła o oddalenie wniosku oraz w trybie art. 520 § 2 k.p.c. o nałożenie obowiązku zwrotu kosztów postępowania od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki. Podniosła, iż spółka została założona w 2001 roku i przez wiele lat bardzo dobrze prosperowała, przynosząc dochody. Pierwsze oznaki złej sytuacji majątkowej pojawiły się w 2011 roku. Chcąc ratować przedsiębiorstwo wspólnicy postanowili zaciągnąć pożyczkę u swojej córki M. R. na łączną kwotę 330 000 zł. Od pożyczki został uiszczony podatek od czynności cywilnoprawnych. Pożyczka pozwoliła na częściową spłatę zadłużenia. Zaznaczyła także, iż wskazane przez wierzyciela nieruchomości nie były własnością spółki ale wyłącznym majątkiem małżonków D. i T. R.. Po uświadomieniu sobie, że spółka nie odzyska płynności, wspólnicy złożyli do Sądu Rejonowego w Płocku V Wydział Gospodarczy wniosek o ogłoszenie upadłości, który ostatecznie został oddalony z uwagi na brak majątku spółki wystarczającego na pokrycie kosztów postępowania. Z twierdzeń współnika jednoznacznie zatem wynika, iż nie można przypisać jej winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, albowiem w momencie gdy sytuacja spółki rzeczywiście nie dawała nadziei na poprawę, stosowny wniosek został złożony. W odpowiedzi na powyższe pismem procesowym z dnia 19 lutego 2014 roku wierzyciel podtrzymał złożony wniosek. Zaznaczył, iż wyjaśnienia D. R. nie zasługują na uwzględnienie. Zaznaczył bowiem, iż zarówno z wyjaśnień złożonych przez współników spółki jawnej jak i M. R. jednoznacznie wynika, iż niewypłacalność spółki powstała już na przełomie 2010 i 2011 roku. Wspólnicy znając bowiem sytuację finansową spółki winni w tym okresie złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości,

nie zaś odwlekać nałożony na nich obowiązek w czasie, przedłużając agonię podmiotu ze szkodą dla wierzycieli. Ponadto zwrócił uwagę o celowym działaniu ukierunkowanym na poszkodowaniu wierzycieli spółki jawnej wobec faktu wyzbywania się majątku, w czasie gdy spółka była niewypłacalna poprzez dokonanie stosownych darowizn na córkę M. R. w dniach 01 marca 2011 roku oraz 14 lutego 2012 roku. Bez znaczenia pozostaje również fakt własności darowanych nieruchomości, biorąc pod uwagę treść przepisu, w myśl którego każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką. Wnioskiem z dnia 23 sierpnia 2013 roku wierzyciel (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wniósł o orzeczenie w stosunku do T. R. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub w stowarzyszeniu na okres 10 lat. W uzasadnieniu wniosku wierzyciel wskazał, że T. R. jest wspólnikiem, która sprawowała i na dzień wniesienia wniosku sprawuje zarząd w (...) spółce jawnej z siedzibą w M.. Wnioskodawca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej sprzedał spółce (...) spółce jawnej z siedzibą w M. towary za łączną kwotę 49 539,00 zł. Egzekucja prowadzona przeciwko spółce okazała się bezskutecznie. Z kolei wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został oddalony z uwagi na brak majątku dłużnika na koszty postępowania upadłościowego. Zaznaczył, iż uczestnik T. R. działając wspólnie z pozostałymi wspólnikami spółki, mając świadomość niewypłacalności swojej spółki udaremnił zaspokojenie wierzycieli zbywając na rzecz M. R. będące ich własnością nieruchomości i ruchomości. Tym samym uczestnik w sposób zawiniony zaniechał złożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości, czym doprowadził do pokrzywdzenia wierzyciela. Dalsze prowadzenie działalności gospodarczej stwarza zagrożenie dla obrotu gospodarczego, prowadząc do powstania szkód u innych przedsiębiorców. W odpowiedzi na wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej T. R. wniósł o oddalenie wniosku oraz w trybie art. 520 § 2 k.p.c. o nałożenie obowiązku zwrotu kosztów postępowania od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki. Podniósł, iż spółka została założona w 2001 roku i przez wiele lat bardzo dobrze prosperowała, przynosząc dochody. Pierwsze oznaki złej sytuacji majątkowej pojawiły się w 2011 roku. Chcąc ratować przedsiębiorstwo wspólnicy postanowili zaciągnąć pożyczkę u swojej córki M. R. na łączną kwotę 330 000 zł. Od pożyczki został uiszczony podatek od czynności cywilnoprawnych. Pożyczka pozwoliła na częściową spłatę zadłużenia. Zaznaczył także, iż wskazane przez wierzyciela nieruchomości nie były własnością spółki ale wyłącznym majątkiem małżonków D. i T. R.. Po uświadomieniu sobie, że spółka nie odzyska płynności, wspólnicy złożyli do Sądu Rejonowego w Płocku V Wydział Gospodarczy wniosek o ogłoszenie upadłości, który ostatecznie został oddalony z uwagi na brak majątku spółki wystarczającego na pokrycie kosztów postępowania. Z twierdzeń wspólnika jednoznacznie zatem wynika, iż nie można przypisać jemu winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, albowiem w momencie gdy sytuacja spółki rzeczywiście nie dawała nadziei na poprawę, stosowny wniosek został złożony. W odpowiedzi na powyższe pismem procesowym z dnia 19 lutego 2014 roku wierzyciel podtrzymał złożony wniosek. Zaznaczył, iż wyjaśnienia T. R. nie zasługują na uwzględnienie. Zaznaczył bowiem, iż zarówno z wyjaśnień złożonych przez wspólników spółki jawnej jak i M. R. jednoznacznie wynika, iż niewypłacalność spółki powstała już na przełomie 2010 i 2011 roku. Wspólnicy znając bowiem sytuację finansową spółki winni w tym okresie złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, nie zaś odwlekać nałożony na nich obowiązek w czasie, przedłużając agonię podmiotu ze szkodą dla wierzycieli. Ponadto zwrócił uwagę o celowym działaniu ukierunkowanym na poszkodowaniu wierzycieli spółki jawnej wobec faktu wyzbywania się majątku, w czasie gdy spółka była niewypłacalna poprzez dokonanie stosownych darowizn na córkę M. R. w dniach 01 marca 2011 roku oraz 14 lutego 2012 roku. Bez znaczenia pozostaje również fakt własności darowanych nieruchomości, biorąc pod uwagę treść przepisu, w myśl którego każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką. Postanowieniem z dnia 14 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Płocku postanowił w trybie art. 219 k.p.c. w zw. z art. 376 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego w związku z art. 13 ust. 2 k.p.c. połączyć do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy sygn. akt V Gzd 12/13 i V Gzd 13 /13 i prowadzić je nadal pod sygnaturą V Gzd 13/13. (...) spółka jawna z siedzibą w M. została wpisana w Krajowym Rejestrze Przedsiębiorców w dniu 06 czerwca 2001 roku. T. R. oraz D. R. zobowiązani byli do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości najpóźniej w dniu 14 stycznia 2011 roku. W dniu 29 kwietnia 2011 roku w M. pomiędzy M. R. a spółką (...) spółką jawną z siedzibą w M. zawarta została umowa pożyczki na kwotę 200 000 zł. Umowa została podpisana przez wszystkich wspólników spółki. W dniu 12 maja 2011 roku (...) spółka jawna z siedzibą w M. złożyła do Urzędu Skarbowego w M. deklarację w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych. W dniu 04 maja 2011 roku w M. pomiędzy M. R. a spółką (...) spółką jawną z siedzibą w M. zawarta

została umowa pożyczki na kwotę 100 000 zł. Umowa została podpisana przez wszystkich wspólników spółki. W dniu 18 maja 2011 roku (...) spółka jawna z siedzibą w M. złożyła do Urzędu Skarbowego w M. deklarację w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych. W dniu 17 maja 2011 roku w M. pomiędzy M. R. a spółką (...) spółką jawną z siedzibą w M. zawarta została umowa pożyczki na kwotę

30 000 zł. Umowa została podpisana przez wszystkich wspólników spółki. W dniu 31 maja 2011 roku (...) spółka jawna z siedzibą w M. złożyła do Urzędu Skarbowego w M. deklarację w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych. W dniu 24 lutego 2012 roku wspólnicy (...) spółki jawnej z siedzibą w M. złożyli do Sądu Rejonowego w Płocku V Wydziału Gospodarczego wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku upadłego. Postanowieniem z dnia 22 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt V GU 6/12 Sąd Rejonowy w Płocku oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości z likwidacją majątku z uwagi na brak majątku wystarczającego na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego. Na potrzeby wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki jawnej z siedzibą w M. został sporządzony aktualny wykaz majątku z szacunkową wyceną jego składników o łącznej wartości 77 300,00 zł z tytułu ruchomości oraz środków pieniężnych w kwocie

15 014,20 zł. W dniu 17 lutego 2012 roku opracowany został również rachunek zysków i strat sporządzony na dzień 31 grudnia 2011 roku. Z załączonego bilansu wynika, iż spółka na dzień 31 grudnia 2010 roku osiągnęła stratę 259 187,04 zł, zaś na dzień 31 grudnia 2011 roku osiągnęła stratę w wysokości 173 205,07 zł. Z kolei zobowiązania wynosiły odpowiednio 1 78 759,83 zł oraz 1 670 222,61 zł. Ze spisu należności wynika, iż spółka posiada dłużników, których łączna wartość zadłużenia na rzecz spółki wynosi 15 582,22 zł. Przeciwko spółce zostały wystawione następujące tytuły egzekucyjne oraz wykonawcze:

1. Na rzecz wierzyciela (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., na podstawie tytułów egzekucyjnych: VII GNc 2600/11, VII GNc 2599/11, VII GNc 2603/11 na łączną kwotę 36 069,73 zł,

2. Na rzecz wierzyciela (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w miejscowości R., na podstawie tytułu wykonawczego V GNc 2729/11, KM 5678/11 na kwotę 10 866,48 zł,

3. Na rzecz wierzyciela (...) spółka jawna z siedzibą w B., na podstawie tytułu wykonawczego VII GNc 1114/11, KM 6216/11 na kwotę 3 799,49 zł,

4. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., na podstawie tytułu wykonawczego VII GNc 4256/11, KM 960/11 na kwotę 22 439,16 zł. (k.27 akt o sygn. V GU 6/13)

Ustanowienia na majątku spółki zastawów rejestrowych i zastawów skarbowych:

- z wniosku wierzyciela Urzędu Skarbowego w M. z tytułu podatku VAT , zastaw ustanowiony na samochód O. (...) rok produkcji 1999 nr rejestracyjny (...),

- z wniosku wierzyciela (...) SA- zastaw komorniczy sygnatura akt KM 5678/11, zastaw ustanowiony na samochód S. (...) rok produkcji 2002, numer rejestracyjny (...),

- z wniosku wierzyciela (...) SA- zastaw komorniczy sygnatura akt KM 6216/11, ustanowiony na samochód S. (...) rok produkcji 2002, numer rejestracyjny (...),

- z wniosku (...) zastaw komorniczy sygnatura akt KM 1160/11, ustanowiony na samochód S. (...) rok produkcji 2002, numer rejestracyjny (...) (k. 28 akt o sygn. V GU 6/13). Spółka sporządziła również wykaz zobowiązań na dzień 22 lutego 2012 roku, w którym oznaczyła wierzycieli wraz z przynależną jej kwotą wierzytelności. Łączne zobowiązania spółki zostały ustalone na 1 232 130,16 zł. Wspólnicy złożyli również oświadczenia, z którego wynika, iż spółka dokonała w terminie sześciu miesięcy przed dniem złożenia wniosku spłaty wierzytelności w kwocie 2 873 780,83 zł. Przeciwko spółce (...) spółce jawnej z siedzibą w M. wszczęte zostały następujące postępowania egzekucyjne:

1. Postępowanie zabezpieczające z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi- Północ M. B., sygn. akt KM 960/11. W ramach postępowania dokonano zajęcia nadpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych lub podatku VAT.

2. Postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w R., prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie C. F., sygn. akt KM 5678/11

3. Postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) spółka jawna z siedzibą w B., prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie C. F., sygn. akt KM 6216/11. W ramach postępowania dokonano zajęcia rachunku bankowego. W dniu 17 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy V Wydział Gospodarczy w Ł. wydał wyrok zasądzać od (...) spółki jawnej z siedzibą w M. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 46 644,63 zł wraz z należnymi odsetkami oraz kosztami procesu. W dniu 22 lutego 2013 roku Prokuratura Rejonowa w Mławie wniosła przeciwko D. R. i T. R. akt oskarżenia. W uzasadnieniu prokurator podniósł, iż wspólnicy spółki działając wspólnie i w porozumieniu, posiadając zobowiązania majątkowe wobec różnych podmiotów z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, mając świadomość grożącej niewypłacalności lub upadłości udaremnili zaspokojenie roszczeń swoich wierzycieli poprzez darowanie na podstawie aktów notarialnych zawartych przed notariuszem P. H. na rzecz córki M. R. składników swojego majątku w postaci oznaczonych w aktach nieruchomości oraz ruchomości tj. o przestępstwo z art. 300 § 1 kk. Postanowieniem z dnia 05 marca 2013 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Mławie J. B. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Dokonując oceny stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż T. R. oraz D. R. wspólnicy spółki (...) spółki jawnej z siedzibą w M. co do zasady nie kwestionowali stanu niewypłacalności podmiotu. W złożonych oświadczeniach potwierdzili bowiem, że spółka na skutek zwiększonej konkurencji popadła w problemy finansowe. Wspólnicy zaznaczyli przy tym, iż sama spółka stanowiła dla nich wartość sentymentalną, dlatego też podjęli próby jej oddłużenia. Przedsięwzięte działania nie przyniosły oczekiwanego rezultatu, w wyniku czego wszyscy wspólnicy zdecydowali o złożeniu wniosku o ogłoszeniu upadłości obejmującego likwidację majątku. Biorąc pod uwagę, iż celem orzeczenia zakazu działalności gospodarczej jest ustalenie terminu początkowego powstania podstawy do ogłoszenia upadłości, od którego liczy się dwutygodniowy termin na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, Sąd z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ekonomiki i finansów dr Macieja Szadkowskiego na okoliczność ustalenia daty powstania niewypłacalności- dnia powstania podstawy do ogłoszenia upadłości w rozumieniu ustawy prawo upadłościowe i naprawcze oraz ustalenie kiedy dłużnik winien był złożyć wniosek o ogłoszeniu upadłości w świetle art. 21 prawa upadłościowego i naprawczego. Biegły sporządzając opinię posłużył się dokumentami znajdującymi się w aktach niniejszej sprawy: bilans na dzień 31.12.2011 r. oraz rachunek zysków i strat sporządzony na dzień 31.12.2011 r. W ocenie biegłego powyższe dokumenty stanowią jedynie obiektywną podstawę dla ustalenia daty powstania niewypłacalności. W aktach sprawy brak jest innych dokumentów finansowych, w tym sprawozdań spółki w poszczególnych latach obrachunkowych oraz okresach miesięcznych i kwartalnych lat 2010-2011 pomocnych dla dokładniejszego określenia pożądanej daty powstania niewypłacalności tej spółki. Z dostępnych danych bilansowych spółki wynika, że wartość zobowiązań na dzień 31.12.2010 r. wynosiła 1 780 759,83 zł przy wartości ewidencyjnej majątku spółki wynoszącej kwotę 555 390,53 zł. A zatem wartość zobowiązań spółki ponad 3-krotnie przewyższała jej ewidencyjną wartość majątku. Z kolei wartość zobowiązań na dzień 31.12.2011 r. wartość zobowiązań wynosiła 1 670 222,61 zł przy wartości ewidencyjnej majątku wynoszącej kwotę 259 540,05 zł. Tym samym wartość zobowiązań 6-krotnie przewyższała jej ewidencyjną wartość. Biegły wysnuł również tezę, iż niewypłacalność dłużnika istniała w całym okresie pomiędzy 31.12.2010 r. a 31.12.2011 r. , zaznaczając jednocześnie, że jej oznaki powstały znacznie wcześniej niż odnotwane wyniki bilansowe na dzień 31.12.2010 r. wskazane w bilansie na dzień 31.12.2011 r. Niewypłacalność (...) spółki jawnej z siedzibą w M. ma charakter trwały co potwierdza utrzymujący się brak bieżącej płynności finansowej wynoszący odpowiednio 0,31 i 0,15 tj. zdecydowanie poniżej wymagalnego poziomu (wielkość zaświadczająca o istnieniu płynności finansowej wynosi 1,00). Powyższa analiza przesłanek upadłościowych w ocenie biegłego przekonuje, iż najpóźniej na dzień 31 grudnia 2010 roku (...) spółka jawnej z siedzibą w M. stała się nieodwracalnie niewypłacalna i w sposób trwały zaprzestała regulowania swoich zobowiązań a majątek spółki przestał wystarczać na ich uregulowanie. W późniejszym etapie spółka jedynie pogłębiała stan swojej niewypłacalności. Wskazana opinia biegłego stanowi w ocenie Sądu Rejonowego w pełni wiarygodny dowód w

sprawie, zawiera bowiem stanowcze i przekonująco uzasadnione wnioski, które nie budzą wątpliwości w kontekście pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów. W treści opinii biegły w sposób jasny i precyzyjny przedstawił w oparciu o posiadane wiadomości specjalne swoją ocenę w kwestii m.in. daty niewypłacalności przedmiotowej spółki. Stanowisko przedstawione w opinii pisemnej biegły wyjaśnił i szerzej uzasadnił w toku przesłuchania na rozprawie, odpowiadając na zgłaszane przez strony zastrzeżenia. W ocenie Sądu I instancji przedstawione stanowisko biegłego zasługuje na akceptację, jest bowiem wyważone i znajduje oparcie w okolicznościach niniejszej sprawy. Mając to na uwadze Sąd Rejonowy uznał opinię biegłego za wiarygodną podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił także w oparciu o wymienione powyżej i zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, a także zeznania świadka A. I., których wiarygodność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. W tak określonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że wniosek wierzyciela zasługiwał na uwzględnienie w całości. Zgodnie z art. 373 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze Sąd może orzec pozbawienie na okres od trzech do dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu osoby, która ze swej winy:

- 1) będąc do tego zobowiązana z mocy ustawy, nie złożyła w terminie dwóch tygodni od dnia powstania podstawy do ogłoszenia upadłości wniosku o ogłoszenie upadłości albo
- 2) po ogłoszeniu upadłości nie wydała lub nie wskazała majątku, ksiąg handlowych, korespondencji lub innych dokumentów upadłego, do których wydania lub wskazania była zobowiązana z mocy ustawy, albo
- 3) po ogłoszeniu upadłości ukrywała, niszczyła lub obciążała majątek wchodzący w skład masy upadłości, albo
- 4) jako upadły w toku postępowania upadłościowego nie wykonała innych obowiązków ciążących na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądu albo sędziego-komisarza, albo też w inny sposób utrudniała postępowanie

Przy orzekaniu zakazu sąd bierze pod uwagę stopień winy oraz skutki podejmowanych działań, w szczególności obniżenie wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa upadłego i rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli. Sąd może odstąpić od orzekania zakazu, jeżeli sąd upadłościowy oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 12 i zezwolił na wszczęcie postępowania naprawczego. Ponadto Sąd może orzec pozbawienie na okres od trzech do dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu osoby, wobec której:

- 1) już co najmniej raz ogłoszono upadłość, z umorzeniem jej długów po zakończeniu postępowania upadłościowego
- 2) ogłoszono upadłość nie dawniej niż pięć lat przed ponownym ogłoszeniem upadłości.

Ustawodawca przewiduje zatem spełnienie chociażby jeden z wymienionej w przywołanym artykule przesłanki. Niezłożenie w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości oznaczanie dochowanie ustawowego terminu złożenia wniosku w terminie 2 tygodni od chwili powstania podstawy. Ustalenie tej przesłanki wymaga ustalenia daty powstania podstawy do ogłoszenia upadłości. A zatem w toku postępowania Sąd obowiązany jest ustalić dzień, w którym bezskutecznie upłynął termin zapłaty drugiego z kolei zobowiązania, pod warunkiem jednak, że niewykonywanie zobowiązań ma charakter trwały, wielkość zobowiązań upadłego przekroczyła wartość jego majątku. Zgodnie z obowiązującym orzecznictwem o niewypłacalności dłużnika w rozumieniu art. 11 ust. 1 można mówić dopiero wtedy, gdy dłużnik z braku środków przez dłuższy czas nie wykonuje przeważającej części swoich zobowiązań, a zatem stanem niewypłacalności w rozumieniu ww. przepisu jest stan trwałego niewykonywania większości wymagalnych zobowiązań (wyr. SN z 19.1.2011 r., V CSK 211/10; Legalis; post. SN z 13.5.2011 r., V CSK 352/10; Legalis). Odnosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż w ocenie Sądu prawidłowym i jedynym sposobem ustalenia daty niewypłacalności było zlecenie sporządzenia opinii biegłemu. Biegły dokonując analizy sytuacji finansowej spółki, w oparciu o dokumenty znajdującymi się w aktach sprawy stwierdził, iż niewypłacalność dłużnika istniała w całym okresie pomiędzy 31.12.2010 r. a 31.12.2011 r., zaznaczając jednocześnie, że jej oznaki powstały znacznie wcześniej niż

odnotwane wyniki bilansowe na dzień 31.12.2010 r. wskazane w bilansie na dzień 31.12.2011 r. Niewypłacalność (...) spółce jawnej z siedzibą w M. ma charakter trwały co potwierdza utrzymujący się brak bieżącej płynności finansowej wynoszący odpowiednio 0,31 i 0,15 tj. zdecydowanie poniżej wymagalnego poziomu (wielkość zaświadczenia o istnieniu płynności finansowej wynosi 1,00). Powyższa analiza przesłanek upadłościowych przekonuje, iż najpóźniej na dzień 31 grudnia 2010 roku (...) spółka jawna z siedzibą w M. stała się nieodwracalnie niewypłacalna i w sposób trwały zaprzestała regulowania swoich zobowiązań a majątek spółki przestał wystarczać na ich uregulowanie. W późniejszym etapie spółka jedynie pogłębiała stan swojej niewypłacalności. W kontekście sporządzonej opinii i dokonanej w niej analizy Sąd zgodził się z ostatecznym wnioskiem biegłego, iż dłużnik winien był złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości w terminie wystąpienia przesłanek upadłościowych i to znacznie wcześniej niż wynika to z bilansu na dzień 31.12.2010 r., najpóźniej w terminie dwóch tygodni po zakończeniu 2010 roku. Mając na uwadze powyższe Sąd pozbawił D. R. oraz T. R. na okres dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia. W odniesieniu do wymiaru zakazu Sąd Rejonowy wskazał, iż jest on zależny od stopnia winy jaki ponosi osoba odpowiadająca, a także od skutków podejmowanych działań. Doktryna przez skutki działań określa obniżenie wartości przedsiębiorstwa upadłego oraz rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli. Dla udowodnienia winy nie jest wystarczające pogorszenie sytuacji majątkowej niewypłacalnego dłużnika. Istotne natomiast znaczenie ma fakt, czy i w jakim zakresie upadły (reprezentant upadłego) jest winien niezłożenia w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości. Należy bowiem zgodzić się ze stanowiskiem, że wina w niezłożeniu wniosku występuje nie tylko w przypadku, gdy uczestnik umyślnie nie składa wniosku o ogłoszenie upadłości, ale także gdy tego rodzaju zaniechanie jest następstwem niedbalstwa (F. Zedler, [w:] A. Jakubecki, F. Zedler, Prawo upadłościowe i naprawcze, s. 1061). Winę w kontekście ustawy prawo upadłościowe i naprawcze należy bowiem postrzegać jako naganny stosunek podmiotu do określonego obowiązku. W kontekście zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż współnicy byli świadomi złej sytuacji finansowej spółki. Zgodnie potwierdzili bowiem, że z początkiem roku 2011 zaciągnęli pożyczkę od córki w kwocie 330 000 zł celem dostarczenia spółce „zastrzyku” gotówki. W tych okolicznościach należy uznać, iż współnicy pomimo wyraźnie malejących dochodów w stosunku do zobowiązań, prowadzili działalność w formie spółki jawnej, a tym samym ponoszą winę w zakresie niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w odpowiednim terminie. Nadto należy wskazać, iż uczestnicy postępowania darowali na rzecz córki większość swojego majątku w sytuacji już zaistniałego stanu niewypłacalności spółki. W ocenie Sądu twierdzenia małżonków R. jakoby transakcja powyższa miała charakter zwrotu pożyczki nie znajduje potwierdzenia mając na uwadze tytułu (tj. darowizna) przekazania majątku. Bez znaczenia jest również złożenie przez spółkę wniosku o ogłoszenie upadłości w dniu 24 lutego 2012 roku, albowiem jak wynika z opinii biegłego ostatecznym dniem na złożenie w myśl ustawy prawo upadłościowe i naprawcze w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości był 14 stycznia 2011 roku. Mając na uwadze wyżej wskazane okoliczności i rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli Sądu uznał, iż okres 10 lat pozbawienia uczestnika postępowania prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji reprezentanta lub pełnomocnika przedsiębiorcy członka rady nadzorczej w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu jest wystarczający i adekwatny do stopnia jego przewinienia. Przy ustaleniu okresu orzeczonego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej Sąd miał na uwadze głównie rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli - tj. rozmiar wymagalnych zobowiązań. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 376ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego, zgodnie, z którym jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. Mając powyższe I) na uwadze Sąd obciążył w całości kosztami postępowania uczestników rozdzielając je pomiędzy T. R. i D. R. po połowie. Na koszty postępowania w niniejszej sprawie składają się opłaty od wniosków w kwocie po 100,00 zł (zwrot na rzecz wnioskodawcy), nadto Sąd nakazał również ściągnąć od D. R. i T. R. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Płocku kwoty po 1 689,86 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania tj. kosztów wygania opinii w sprawie.

Powyższe orzeczenie w całości apelacją zaskarżyli uczestnicy postępowania, którzy zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

1. art. 233 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bowiem Sąd niesłusznie uznał, że z opinii biegłego jednoznacznie wynika kiedy powstała niewypłacalność spółki, podczas gdy należało uznać, że ze zgromadzonego materiału dowodowego taki wniosek nie wynika;

2. art. 6 Kodeksu Cywilnego w zw. z art. 373 ust.1 pkt 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze poprzez niesłuszne przerzucenie ciężaru dowodowego na uczestników i pominięcie faktu, że Wnioskodawca nie wykazał, iż niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki nastąpiło z winy Uczestników, a w efekcie niezasadne zastosowanie art. 373 ust.1 pkt 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze poprzez niezasadne orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej względem Uczestników.

3. z ostrożności art. 373 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze poprzez niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie zakazu prowadzenia działalności na okres 10 lat, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynikało by zasadne było orzeczenie zakazu w maksymalnym wymiarze,

wnieśli o zmianę postanowienia Sądu pierwszej instancji i oddalenie wniosku w całości; ewentualnie o uchylene postanowienia w całości w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od Wnioskodawcy na rzecz Uczestników solidarnie kosztów postępowania (w tym kosztów zastępstwa procesowego), za pierwszą instancję, a nadto za postępowanie odwoławcze, według norm przepisanych.

Wnioskodawca w odpowiedzi na apelację uczestników wniósł o jej oddalenie jako całkowicie bezzasadnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestników zasługiwała na częściowe uwzględnienie, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymiaru czasu orzeczonego zakazu wobec uczestników postępowania. Za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca "narzuca" określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 KPC). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczone są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena

dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Czynniki ustawowy ogranicza sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyr. SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382). Za czynnik ideologiczny warunkujący granice swobodnej oceny dowodów uznaje się poziom świadomości prawnej sędziego, na którą składa się znajomość przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa, jak ogólna kultura prawna oraz system pozaprawnych reguł i ocen społecznych (zob. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1956, Nr 4). Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, Legalis). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd II instancji odmiennego stanowiska, o ile tylko ocena ta nie wykroczyła poza granice określone w powołanym przepisie (wyr. SN z 21.10.2005 r., III CK 73/05, Legalis). W kontekście przedstawionych rozważań Sąd Okręgowy uznał ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji za prawidłową, zgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sformułowanie powyższego zarzutu i jego ocena pozostaje w związku z zarzutem naruszenia art. 6 k.c. i w konsekwencji art. 373 prawa upadłościowego. Nie mniej jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia sądu I instancji w sposób dostateczny uzasadniał wystąpienie przesłanek określonych w art. 373 Prawa upadłościowego, argumentacja uczestników postępowania zawarta w apelacji stanowi zaś wyłącznie przejaw nieuzasadnionej i nie popartej dowodami przeciwnymi polemiki.

Odnosząc się do okresu orzeczonego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej (...) Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż maksymalny czas orzeczenie przedmiotowego zakazu winien mieć miejsce wyłącznie w przypadkach ekstremalnych, gdy zachowanie dłużnika nakierowane jest z założenia na pokrzywdzenie wierzycieli, z jednoczesnym dążeniem do zabezpieczenia własnych interesów finansowych. W przedmiotowej sprawie wprowadzając postawę, zachowanie i działania dłużników należało oceniać z perspektywy i w kontekście ich profesjonalizmu jako podmiotów obrotu gospodarczego, nie mniej jednak ustalenia Sądu I instancji wskazywały, że uczestnicy podejmowali działania, co prawda błędne z punktu widzenia ekonomii czy finansów, nie mniej jednak w ich ocenie zmierzające do sanacji sytuacji finansowej spółki, wobec czego trudno jest przypisać im taki stopień zawinienia, który uzasadniałby orzeczenie wobec nich zakazu w maksymalnym rozmiarze. Powyższe względy zdecydowały o konieczności zmiany zaskarżonego postanowienia w zakresie obniżenia czasu zakazu prowadzenia działalności do lat 5.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. należało orzec jak na wstępie, rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c.